

بہتر است در خانہ بمانید و رأی ندهید، زیرا...!

انتخابات پارلمانی؛ واقعیتی کہ در شرایط کنونی خیلی ہا بہ طرف آن منحیث یک پروسہ مردمی می بینن و فکر می کنند کہ در این پروسہ حرف اول و آخر را مردم می زنند؛ پروسہ ای کہ مردم با اشتراک خود نمایندہ ہای را انتخاب نمودہ تا بہ عوض و بہ نفع آنها تصمیم بگیرند، و این گونه سرنوشت خود را با دستاں خود رقم بزنند. البتہ اگر بصورت عمیق واقعیت این پروسہ شناختہ شود معلوم می گردد کہ این موضوع یک دروغ محض بودہ و هیچ گاہ انتخابات دموکراتیک و انتخاب کاندیدان بر مبنای ارادہ و رأی مردم صورت نگرفتہ است.

این در حالی است کہ انتخابات ہمیشہ با شعارهای میان تھی، غیر واقعی و فریبندہ ہمراہ است؛ شعارهایی کہ دم از تغییر در سرنوشت و شرایط زندگی مردم می زند. شعارهای کہ بزرگترین هدف آن دل گرم ساختن مردم و کشانیدن آنها بہ پای صندوق های رأی دہی می باشد. اما سوال این جاست کہ بہ چه اندازہ نقش مردم و اشتراک آنها در این پروسہ می تواند تعیین کنندہ باشد، و آیا این مردم هستند کہ انتخاب می کنند و یا این کہ این پروسہ انتخابات نہ بلکہ انتصابات است؟ پرسش دیگر این کہ، آیا بہ راستی کسانی کہ با شعار تغییر پای بہ میدان می گذارند، می توانند بہ شعارهای خود متعهد باقی بمانند و رسیدہ گی بہ امور مردم در اولویت شان قرار داشتہ باشد؟

در این مورد ذکر مسائل ذیل ضروری پنداشته می شود:

اول: مسئلہ اصلی در انتخابات، تبلیغات و جلب حمایت مردم است. در چنین فضایی، انتخابات تبدیل بہ بازاری می شود کہ در آن حمایت و رأی آوردن، با پول خرید و فروش می شود؛ بدین ترتیب، پول و

سرمایه کلید برنده شدن در انتخابات دموکراتیک می باشد که بدون آن حتی بحث کاندید شدن در انتخابات به میان نمی آید. با این وجود، تأمین مالی انتخابات به دو صورت امکان پذیر است؛ در قدم نخست این که شخص با امکانات مالی که دارد دست به حمایت از فعالیت های انتخاباتی اش بزند، که این مورد نیاز به سرمایه هنگفت دارد. شیوه یا راهکار دوم کسب حمایت افراد با نفوذ، احزاب و گروه های سیاسی و شرکت های بزرگ صنعتی و تجاری می باشد؛ راهکاری که در اکثریت کشورهای بزرگ جهان مروج بوده و برای رسیدن به قدرت از آن استفاده صورت می گیرد.

با این وجود، افغانستان نیز از این قاعده مستثناء نبوده و بیشتر کاندیدان که امروز تصاویر آنها بر در و دیوار نقش بسته است، از حمایت سازمان ها، شرکت ها، بانک ها و انجوهای برخوردار هستند که اگر رد پای پول آن ردیابی شود به حلقه های وابسته به امریکایی ها بر می گردد. با تمام این موارد می توان گفت که در انتخابات دموکراتیک رأی مردم تعیین کننده نیست؛ اینجا پول و سرمایه های هنگفت و میلیونی کاندیدان حرف اول را برای برنده شدن میزند؛ و این که یک کاندید به چه میزان از حمایت های بیرونی بهره می برد. در چنین شرایطی برگزاری انتخابات بیشتر جنبه نمایشی داشته و رأی مردم تنها و تنها صندوق ها را پر می کند، اما تصمیم اصلی را دست های پس پرده می گیرد.

دوم: مردم به امید تغییر در شرایط کنونی؛ شرایط بد اقتصادی، فقر، ناامنی و مشکلات دیگر از این قبیل که در شعارهای نامزدان به نحوی پوشش یافته، تشویق به اشتراک در انتخابات کنونی گردند. اما نباید فراموش کرد که شکل رایج و شناخته شده ای دروغگویی در انتخابات دموکراتیک، دادن وعده های خیالی به مردم است که تحقق آن به دور از واقعیت می باشد.

چنانچه، انتخابات های گذشته مبین این واقعیت است که بازی با الفاظ و عبارات در قالب شعار؛ در اصل وسیله ی برای فریب مردم بوده و در عمل هیچ گاه تلاشی برای تحقق آن صورت نگرفته است. برای یک کاندید بیشتر از هر چیزی منافع و مصلحت های خودش اهمیت داشته و تمام برنامه هایش بر این محور می چرخد. کاندیدان برنده شدن در انتخابات را فرصت مناسب برای معامله گری، فساد، چور و چپاول دانسته و این گونه مردم بیچاره افغانستان را به بازی می گیرند. با این وصف، کسانی که میلیون ها افغانی به مصرف می رسانند تا میلیاردها افغانی را بدست آورند، نمی توان از آنها انتظار خدمت و رسیده گی به مشکلات مردم را داشت؛ این ها پول مصرف می کنند تا پول های بیشتری بدست آورند. چون تعدادی از کاندیدان بسوی پروسه انتخابات منحیث یک سرمایه گذاری درازمدت می بینند که مصارف هنگفت فعلی شان را هنگامی که به کرسی پارلمان تکیه زنند، جبران می شود. از جانب دیگر، این ها مکلف و مسئول عملی ساختن برنامه های کسانی هستند که به حمایت آنها به پیروزی می رسند.

با این وجود، مردم باید از فریب و توهم انتخابات دموکراتیک بیرون بیایند؛ مردم باید بدانند که نه رأی شان حساب می شود و نه هم ارزش دارد. انتخابات دموکراتیک تنها وسیله ی برای به قدرت رسیدن عده ای سود جو، منفعت طلب، فاسد و معامله گر می باشد که برای مردم تصمیم نمی گیرند، بلکه با مردم معامله می کنند.

حالا مردم باید درک کنند که انتخابات نمایشی افغانستان روندی نیست که به اراده و خواست مردم باشد؛ و تمویل و کنترل آن به دست افغان ها باشد. رأی مردم واقعاً کدام تاثیر نداشته؛ بلکه پروسه انتخابات برنامه ی است که تمویل و تصمیم نهایی آن را امریکا می گیرد و کاندیدان نیز به حمایت و

خواست امریکا برنده می شوند تا مهره های وفادار برای تطبیق برنامه های امریکا باشند؛ پس بهتر است مردم در خانه های خود بمانند و رأی ندهند، فکر کنند، چاره ی دیگر بی اندیشند و از دریچه دیگر به سوی تغییر حرکت کنند.

سهیل صالحی